

hold vil kunne fremtræde, at man skulde kunne være sikker paa at kunne affatte de enkelte Bestemmelser paa en saadan Maade, at de virkelig kunne siges at omfatte alle de mødende Tilfælde, der bør henføres under dem. Naturligvis vil der i denne Henseende være en stor Forskjel imellem de forskellige Arter af Forbrydelser; men for at nævne en Art af Forbrydelser, som fortrinsviis kan ansøres som Eksempel, troe vi, at Enhver med nogen Eftertanke vil erkjende, at det er saagodtsom umuligt — ialtfald uden en uforholdsmæssig Vidtløftighed — at betegne de enkelte Arter af Bedrageri paa en saadan Maade, at der ikke skulde kunne fremkomme Tilfælde, der utvivlsomt maae henregnes til Bedrageri, skjøndt de ikke omfattes af Lovens Ord, ligesaa lidt som af hvad man har tænkt sig, da man skrev dem. Ved at ubelufte denne sidst omhandlede analogiske Anvendelse af enkelte Lovbestemmelser vilde man derfor udsætte sig for, at flere virkelige Forbrydelser maatte gaae ustraffede hen, til lidet Vaade for Samfundet og for Straffemagtens Anseelse, og idet Kommissionen til den første almindelige Sætning i Udkastets § 1 har knyttet den Regel, hvorved Analogisering fra Lovgivningens almindelige Grundsætninger ubelufkes, at „kun den kan straffes for en saadan (o: en almindelig borgerlig Forbrydelse), som har gjort sig skyldig i et Forhold, der gaaer ind under en af de i Lovens givne Straffebestemmelser“, har man derfor i Henhold til det Ovenanførte meent, som en Indskrænkning at burde tilføie: „eller ganske maa sættes i Klasse med en der som Forbrydelse betegnet Handling.“

Hvad angaaer det andet Spørgsmaal, om Straffelovens Omraade i territorial Henseende, gives i § 2 den almindelige med Strafferettens Væsen saavel som Folkereettens Grundsætninger stemmende Regel, at Straffelovens Herredømme omfatter alle paa dens Territorium begaaede Handlinger; ligesom meget om Gjærningsmanden er en af Statens faste Undersaatter eller har sit egentlige Hjem i en anden Stat. Fra denne Regel gjøres kun i Udkastets § 8 de sædvanlige, i den positive Folkereet hjemlede, Undtagelser med Hensyn til fremmede Magters Gesandtskaber, frem-

mede Krigsskibe og Troppesafdelinger samt fremmede her i Landet ansatte Embedsmænd, forsaavidt angaaer de af dem begaaede Embedsforbrydelser; den samme Exterritorialitetsret vil selvfølgelig tilkomme fremmede Souveræner, der maatte opholde sig i Kongeriget, men man har troet det ikke blot ufornødent, men derhos mindre passende særligt at nævne dem, tildeels af et lignende Hensyn som det, der gjør, at man i Straffelovene undlader udtrykkelig at fremhæve, at Kongen er høvet over Loven. Paa den anden Side omhandles i Udkastets §§ 3—6 nogle særegne Tilfælde, i hvilke Strafferetsterritoriet ifølge almindelige folkeretlige Grundsætninger, Forholdets Natur eller andre Hensyn ustraffes udover Landets Grændser, og dertil knytter sig Udkastets § 7, der indeholder nogle særlige, i Forholdet mellem de forskellige Landsdele begrundede Bestemmelser med Hensyn til Forbrydelser, der ere begaaede i Hertugdømmet Slesvig eller i Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg, men komme under Paakjendelse ved en kongerigst Domstol. Af disse Udkastets §§ 3—7 behøver den i § 4 udtalte, med Forholdets Natur saavel som med den nugældende danske Ret, jfr. Fd. 30te Marts 1827 § 2, stemmende, Regel, at Kongerigets Straffelovgivning kommer til Anvendelse paa Handlinger, som de Paagældende netop for at eludere samme have foretaget udenfor Landets Grændser, neppe nogen videre Begrundelse. Derimod turde det være hensigtsmæssigt at knytte nogle Bemærkninger til Udkastets §§ 3, 5, 6 og 7.

Hvad angaaer Indskrænkningen af Kongerigets Strafferet med Hensyn til Forbrydelser, der udenfor Landets Grændser begaaes ombord paa Fartøier, der ere hjemmehørende i Kongeriget, eller udrustede fra en af dets Havne og seilende under dets Flag — Udkastets § 3 —, da er en saadan Udvidelse af Strafferetsterritoriet vistnok i god Overensstemmelse saavel med de almindelige folkeretlige Regler som med den nugældende danske Ret, jfr. D. L. § 4—1—8, 9, 11, 12 og 15, Pl. 11te Marts 1818 §§ 1 og 2; D. L. § 4—2—12 og 13, Fd. 5te Febr. 1751, Fd. 11te April 1840 § 10, D. L. § 4—5—3, Fd. 30te Marts 1827 § 3, Fd. 10de